

[Tom Behnke]

Så sker der ingenting, for vi har set, at amterne vil ikke.

Fru Else Winther Andersen var også inde på, at metadon ikke duer i behandling. Jeg er 100 pct. enig; metadonbehandling er det samme som at gøre folk til statsnarkomaner, for det er et stof, som på mange punkter gør mere skade, end hvis man tager ren heroin under ordnede forhold. Metadonbehandling vil jeg altså heller ikke anbefale nogen at gå i gang med, så hellere den direkte afvænnings, som man f.eks. har i Rommodellen.

Fru Else Winther Andersen og Venstre kunne ikke støtte hele beslutningsforslaget, men tonen var dog særdeles positiv. Hvis det er sådan, at vi skal flytte nogle kommaer, før Venstre kan være med, så flytter vi de kommaer; det skal ikke skille os ad.

Men jeg har et spørgsmål, som jeg godt kunne tænke mig at høre svaret på allerede nu, inden vi runder debatten af for i dag, og inden forslaget overgår til udvalget: Vil socialministeren være indstillet på at afsætte midler fra de eksisterende konti, så vi kan køre det her som en forsøgsordning i Danmark? Tilrettet efter de danske forhold, naturligvis.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Det er let! Det er flot, at man vælger den tilbageværende attitude og siger: Jamen hvis vi lader være med at besvare dette her, kan vi stadig gå rundt og sige til aviserne: Vi har jo i og for sig de her muligheder, vi har det i eksisterende lovgivning; der er ikke noget i vejen for, at vi kan gennemføre det.

Det, man har brug for nu både hos de mennesker, som er ramt af dette alvorlige misbrug, og hos behandlerne, er en klar tilkendegivelse fra regeringen om, at hvis amterne ikke vil prøve nye veje med det gode, vil regeringen med det onde sørge for, at de gør det. Det var i og for sig hr. Tom Behnkes spørgsmål; det skal jeg gentage, og jeg synes, det er for dårligt, hvis regeringen ikke vil besvare det enkle spørgsmål, inden debatten er slut, for det er jo hele krumtappen, det drejer sig om. Hvis vi overlader det til kommuner og amter i decentraliserings hellige navn, sker der intet som helst. Der må et vink med en vognstang til til kommunerne og amterne: Hvis ikke I får dette op at stå i løbet af kort tid i nogle forsøgsordnin-

ger, tager vi over, og så sørger vi for, at det kommer op at stå.

Det spørgsmål vil jeg gerne have besvaret.

Socialministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Det var jo ikke til at modstå. Men mit svar er til ordføreren, som spurgte mig før.

Den model, vi taler om – for vi taler om en behandlingsmodel, som jeg er godt bekendt med – er en af mange. Og dét, det drejede sig om fra ordførerens side, dér, hvor man havde sine forbehold, var ganske klart, at man ikke ville pålægge nogen denne ene model. Der foregår behandling i Danmark også efter den model, men tillempet dansk kultur, dansk familiemønster, som ordføreren selv var inde på. Sådan er det.

Men jeg forventer mig meget af disse forslag, der er blevet behandlet i dag. Jeg forventer mig også meget af regeringens redegørelse. Og det, jeg gerne vil, er, at vi i samarbejde kommer frem til, hvad det er, vi gerne vil sætte i gang.

Jeg har ikke den opfattelse, at amter og kommuner ikke har interesse i at medvirke. Det har de i allerhøjeste grad, og det gør de også i dag. Men jeg synes, vi er for tidligt ude, hvis vi siger, at dette er den model, vi vil have, og ikke andre. Det er én af mange, og så skal vi finde ud af at samarbejde med amter og kommuner om, hvor vi kan få det i gang.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det er rigtigt, at modellen kører i Danmark, men det gør den kun i privat regi. Der er kun et eneste sted i Danmark, hvor man kører denne model effektivt, og det er på Egeborg Behandlingscenter på Lolland, som er en privat institution, og som dårligt nok kan få penge fra de kommuner, der får deres narkomaner behandlet dernede. De er endda så store ildsjæle dernede, at hver gang de tager én finansieret narkoman ind, tager de to andre ind uden finansiering, fordi de kører udgifterne på et meget, meget lavt niveau.

Det, der er problemstillingen i dag, er, at i offentligt regi kan man højst tilbyde en narkoman tre måneders behandling på en døgninstitution. Alle, der kender dette område, er enige om, at tre måneder ikke er nok. Det er kun lige nøjagtigt nok til at gøre narkomanen stof-